

Sovyetler Birliđi

Stian son görevinin bir rüya olmasını umut ediyordu, ama yaşadıklarının gerçek olduğundan şüphe yoktu. Hiçbir hayal gerçeğine bu kadar yakın olamazdı.

Seyahatinden geriye birçok yarayla dönmüştü. Kaç insanın canını yaktığını düşünmeye cesareti yoktu ve gözlerinin önünden o küçük çocuğun hayali bir türlü ayrılmıyordu. Bu kadarı yetmiyormuş gibi en büyük kâbusunu bir kere daha tatmıştı: Dondurucu soğğun içerisine çaresizce hapsolmek.

Son deneyimi ciddi bir travma geçirmesine sebep oldu ve daha da kötüsü, görevi başarısızlıkla sonuçlandığına emindi. Phuong'un bu hatasını affetmeyerek kendisini tamamen yalnız bırakacağı korkusuyla baş başaydı.

Beklediğinin aksine Phuong hiç de sinirli görünmüyordu. Aksine rahatsız edici bir sükûnete bürünmüştü. Olayın üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen görev hakkında hiçbir şey sormadı. Gündelik hayatına devam ediyordu. Tek bir kelime etmeden evi temizliyor, Stian'ın alması gereken vitamin haplarını kontrol ediyordu.

Çok geçmeden felçli adam yorgun düşüp uykuya daldı ve uyandığında ortalıkta kimse olmadığını fark etti. Phuong, Stian'la iletişime geçtiği günden bu yana neredeyse evden hiç ayrılmamıştı. Gidişi genç adamı endişelendiriyordu. Stian kaç saat uyuduğunun farkında değildi. Hala vücudu üzerinde bazı ilaçların denendiğinden şüpheleniyordu.

Yattığı yerden oda üzerindeki eşyalarda göz gezdirmeye başladı. Odaya loş bir karanlık hakimdi. Tek bir lamba haricinde odadaki tüm ışıklar söndürülmüştü ve birkaç yıl evvel bir internet sitesinden 50 Norveç Kronu'na almış olduğu antika sehpayı gözü takıldı. O günü dün gibi hatırlıyordu.

O günlerde yeni taşındığı eve ucuz mobilyalar arıyordu ve web sitesinde üzeri meyve resimleriyle işlenmiş tahta sehpanın resimlerini gördü. Alexandra adında genç bir kız komedin, beyaz bir masa ve birkaç ev eşyası ile birlikte bu sehpayı da elden çıkarmak istiyordu.

Stian, eşyaları satan kız ile bir görüşme ayarladı ve bir akşam şehir merkezindeki dairelerine gitti. Satın alacağı eşyalar önceden yüklüğe atılmıştı.

Alexandra kapıyı ardına kadar açmadan dışarıya süzüldü. Stian, kızın dağınık ev halini kendisine göstermekten kaçındığını düşündü ve sonunda Stian'a ahşap sehpayı gösterdi.

Zarif bacaklara sahip olan sehpanın üzeri el işlemeleriyle doluydu. Stian, sehpanın bacaklarının döndürülerek yuvalarından çıkarabildiğini fark etti ve sehpayı rahat taşıyabilmek için ters çevirdi. Sehpayı yatırmasıyla birlikte alt yüzeyine yapıştırılmış etikete gözü ilişti. Etiketin üzerinde - *Sovyetler Birliđi'nde üretilmiştir.* — yazılıydı.

Şaşkınlığını gizleyemeyen Stian, sakız çiğneyen kıza yönelerek **“Bu sehpa Sovyetler Malı mı?”** diye sordu.

Pek de aldırış etmeyen kız **“Hmm... Olabilir, annem genç bir kızken Norveç’e göç etmişler. Aslında bu sehpa anneanneme ait, belki O getirmiştir. Neyse, satın alacak mısın?”** diye cevap verdi.

Stian cansız bir şekilde atılarak **“Kesinlikle. Ne zamandır yeni evime bu tür bir sehpa almayı düşünüyordum.”** dedi.

Sehpa büyük ihtimalle bir antikaydı ve böyle nadide bir eseri elden kaçırmak enayilik olurdu. Kendisini tutamadan bir soru daha sordu: **“Sadece üç parça eşyanı almak istiyorum ve sanırım sana toplamda 150 NOK ödemem gerekiyor. Meraktan soruyorum. Benden alacağın birkaç yüz Kron ile ne yapacaksın? Majorstuen’de¹ yaşıyorsunuz.”**

Bakışlarını şımarık bir şekilde tavanda gezdiren Alexandra **“Şey, cep telefonumun şarj aleti bozuk. Yenisini almam gerekiyor. Annemden bunun için fazladan harçlık koparamadım. O da bana atmak istediği bazı eşyaları internette satarak kazanacağım paranın benim olacağını söyledi. Ben de tanesi 50 NOK²’a satıyorum. İşte bu kadar... Tavan arasındaki eşyaları da görmek ister misin?”** dedi.

Duydukları şaka gibiydi. En fazla beş yıl daha kullanılacak bir telefonunun edevatı için en azından 30 yıllık geçmişi olan el yapımı bir sanat eseri satılmak üzereydi. Masanın bacaklarını sökmek için çömelmiş olan Stian sehpaye başka bir gözle bakıyordu artık.

Komünist dünyaya ait eserlerden bir tanesi daha kapitalizmin en acımasız silahıyla talan ediliyordu. Popülizm kimsenin gözünün yaşına bakmadan geriye kalanları yok etmeye devam ediyordu.

Daha fazla söz etmeden almak istediği eşyaların fiyatını ödemek üzere olan Stian aralanan kapıdan evin içini gördü. Daire oldukça modern bir şekilde dekore edilmişti.

Kapılardan birinin ardında yaşlı bir kadın belirdi. Yüzüne bir maske takılıydı ve saçları oldukça seyrekti. Güçlkle ayakta durabiliyordu. Kadının bembeyaz kolunun üzerinde yaşlılık ve hastalıkların sebep olduğu koyu morluklar vardı.

O kadın belki de Stian’ın hayatında gördüğü en yaşlı insandı ve derin bir hüznle sehpayı izliyordu. Kim bilir belki o sehpa çeyizine aitti veya çok sevdiği teyzesinin verdiği bir hediyeydi. Kesin olan bir şey vardı, o sehpa sevdikleriyle beraber geçirdiği güzel günlerin yoldaşydı ve yaşlı kadın eski bir yoldaşı uğurlamak için yatağından kalkmıştı.

Stian’ın içeriye doğru baktığını gören Alexandra aralık tutmaya çalıştığı kapının açıldığını fark etti ve hışımına arkasını döndü. Genç kız **“Anneanne! Yatağına geri dönmelisin! Tekrar düşeceksin.”** diye adeta azar çekerek kadının koluna girdi ve yatağına bıraktı.

Bugün Stian da o kadın gibi hasta yatağından ayrılamıyordu ve O’nun neler hissettiğini şu anda çok daha iyi anlıyordu.

¹ Oslo’daki nezih semtlerden biri.

² Norveç’in para birimidir. Kron olarak da anılır ve 4 kron yaklaşık olarak 1 Türk Lirasına eşdeğerdir.